

La tribuna

La Constitució no és una qüestió menor

Des de París ens observen, encara que alguns no en siguem conscients, però així és

ELISABET
Zoppetti

Malgrat que des del Palau Episcopal es vulgui acreditar una imatge de proximitat amb Andorra, tot intentant assentar una imatge de llunyania del Palau de l'Elisi, la Constitució diu el que diu. I tots l'hem de respectar.

Des de París ens observen, encara que alguns no en siguem conscients, però així és. I com que ens observen, suposo que les fotos que es van publicar dimecres passat de la Cimera d'Estats Iberoamericans, no els van agradar. I no pel fet que no estiguessin ben fetes o mal enquadrades, sinó perquè hi faltava algú. Allí on eren tres, havien de ser quatre.

Encara tenim a la retina la fotografia que va publicar la premsa del país, en el moment de la recepció de les autoritats arribades al nostre país. Concretament em vull referir a la imatge del President del Govern del Regne d'Espanya, acompanyat pel cap de Govern d'Andorra i pel Copríncep Episcopal. Hi faltava algú. Sense anar més lluny, el Copríncep Francès, o bé, en la seva absència, el seu Representant Personal.

La nostra Constitució, i més concretament, el seu article 43, punt primer, diu, textualment:

«D'acord amb la tradició institucional d'Andorra els Coprínceps són, conjuntament i indivisa, el Cap de l'Estat, i n'assumeixen la representació més alta».

Després de dos anys de govern liberal-conservador fa setmanes que estem comprovant com s'està desgastant la lleialtat institucional i com la Constitució es fa anar com una baldufa, a patacades.

Tenir la responsabilitat de governar demana diverses qualitats –en parlarem un altre dia– però també cal saber exercir una estètica en

l'exercici del poder. Estètica que ha d'anar aparellada amb un necessari concepte de lleialtat institucional a la Constitució.

La Constitució és ben clara. Els andorrans volem orgullosament defensar el nostre Copríncepat tal i com està constituït a dia d'avui, i molts considerem que la independència d'aquest estat nostre passa per conservar aquestes dues figures. Ens hem d'entristir davant d'aquest menyspreu. S'ha menystingut a una de les meitats de la prefectura bicéfala d'Estat, que hem mantingut en la història des dels temps dels Pareatges del 1278.

Deia la premsa que l'Elisi havia manifestat el seu malestar. Consi-

El país no es pot permetre obviar o, pitjor encara, ofendre el Copríncep Francès. Un Copríncep que ens pot aportar més, que no pas restar

dero que és una forma suau de dir el que realment va passar: a l'Elisi es van disgustar. Com que al país del nostre Copríncep Francès en saben molt de diplomàcia, simplement expressen el seu malestar. Hauríem d'aprendre de la seva diplomàcia i no fer encara declaracions parlant de qüestions «menors» ni de «detall», com ha afirmat el cap de Govern, **Xavier Esport**. És una qüestió, diguem-ho clarament, greu.

Recordem que no fa pas tants dies, vàrem rebre la visita del Cap d'Estat del Regne d'Espanya. En aquell moment, ambdós Coprínceps el van rebre. Em direu que el Copríncep Francès no hi era, però sí el seu Representant Personal, que està nomenat d'acord amb l'article 48 de la Constitució. Però la setmana passada, en ocasió de la Cimera Iberoamericana, el representant no era al costat del Copríncep Episcopal per-

què el cap de Govern no l'havia convidat a l'acte.

Llavors no és res estrany que s'instal·li cert malestar a l'Elisi. Ens hem de preguntar, tots plegats, si convé que a París sorgeixi incomoditat, malestar, o com en vulguem dir. Sincerament, crec que no. En els darrers temps han sorgit veus al llarg de tot el país, que, davant possibles avenços en la nostra legislació han posat el crit al cel, afirmant que si es feia, el nostre país deixaria de ser un Copríncepat perquè el Bisbe renunciaria a ser Copríncep, i per tant ens veuríem abocats a la desaparició del Copríncepat. Més que res, perquè el Copríncep Episcopal no s'amaga de dir que no veu bé que volguéssim actualitzar la nostra legislació en certs aspectes i drets.

Però trobo a faltar que cap d'aquelles veus tan promptes a esquinçar-se les vestidures no badin boca ara, després que, en un acte institucional i amb projecció més enllà de les nostres fronteres, s'hagi fet aquest lleig, incomodant l'Elisi. Llavors ens podem qüestionar: i si, per casualitat, el Copríncep Francès es cansa de sentir malestar a causa del nostre Copríncepat, i ens abandona a la nostra sort, tal com ja va passar amb la Revolució Francesa de 1789? Anirem a demanar que torni?

Crec que el país no es pot permetre obviar o, pitjor encara, ofendre el Copríncep Francès. Un Copríncep que ens pot aportar més, que no pas restar. No vull pas dir que haguem d'obviar el Cap d'Estat que resideix a la Seu d'Urgell, però sí que ha de rebre la mateixa consideració i respecte. Mai més l'un que l'altre. Per tots aquests motius, no ens podem permetre practicar una direcció del Govern de «pa sucant amb oli» saltironant segons els capricis fotogràfics d'un copríncep o la inconsistència de txiquiparc de l'Executiu. Com ja he dit des d'un bon principi, des de París ens observen. Posem-hi seny, tinguem sentit d'Estat i evitem qualsevol malestar al nostre Copríncep Francès. ≡ **Membre de la CPN de Progressistes-SDP**